

Arrest

nr. 43 083 van 6 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Naur (Tsjetsjenië).

Ongeveer twee jaar geleden is uw vader van huis vertrokken, maar u weet niet waarom en waarheen hij is gegaan. Sindsdien is er niets meer van hem vernomen, ondanks de pogingen van uw familie om hem terug te vinden. Na zijn vertrek kwamen er ongeveer elke twee maanden gewapende mannen langs u thuis, die uw vader zochten. U vermoedde dat het Kadyrovtsi waren.

Tijdens één van die bezoeken op 7 januari 2008 werd u door deze mannen meegenomen en naar een huis in het bos bij Naur gebracht. U werd gedurende vijf dagen vastgehouden, waarbij u geslagen en bedreigd werd. Men ondervroeg u over uw vader. U kwam vrij nadat uw moeder 2.000 dollar had betaald. Na uw vrijlating merkte u dat uw documenten weg waren en dat ze vermoedelijk door die gewapende mannen waren meegenomen.

Op 26 januari 2008 werd u voor de tweede keer van bij u thuis meegenomen naar een onbekende plaats. Uw ontvoerders ondervroegen u daar opnieuw over uw vader. U werd ook geslagen

en bedreigd met geweren. Na vier à vijf dagen werd u vrijgelaten omdat uw moeder opnieuw geld had betaald. U ging naar huis, maar omdat u er zo slecht aan toe was, bracht uw moeder u naar het ziekenhuis in Atchkoi Martan. U moest daar gedurende ongeveer een maand verblijven.

Op 22 februari bracht uw moeder u naar familie in Novo Sharoi.

De volgende dag ging u naar Grozny, waar u uw zus X, haar echtgenoot X en hun zoontje X (O.V. 6.226.042) ontmoette. Jullie reisden samen per wagen naar Moskou, waar jullie de volgende dag toekwamen. Nog diezelfde dag, dus op 24 februari 2008, vertrok uw schoonbroer alleen met een vrachtwagen uit Moskou. U, uw zus en haar kind reisden per minibus naar Brest, waar jullie werden opgewacht door kennissen van de oom van uw schoonbroer. Zij gaven jullie documenten, waarmee jullie de grens met Polen overstaken. Deze documenten werden aan de grens ingehouden omdat ze vals waren. Jullie vingerafdrukken werden genomen en jullie kregen een opvangcentrum toegewezen.

U en uw zus wilden echter geen asielprocedure volgen in Polen en reden daarom na het passeren van de grens verder met de kennissen van de oom van uw schoonbroer, die jullie met een wagen hadden staan opwachten. Ze brachten jullie naar een huis waar jullie konden verblijven.

Van daar had u nog contact met uw moeder die in Naur was gebleven. Zij vertelde u dat ze nog bezoek had gekregen.

Op 17 of 18 maart 2008 verliet uw zus met haar zoontje Polen en reisde per minibus naar België. U bleef zelf in dat huis tot 14 mei. Op die dag vertrok u per vrachtwagen uit Polen en reisde naar België.

U kwam in Brussel aan op 15 mei 2008 en diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een origineel medisch attest voor."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties dat u vreesde opnieuw te zullen worden meegenomen en zelfs gedood te worden door de onbekenden, die u in januari 2008 al twee keer hadden vastgehouden. Deze mannen waren sinds het vertrek van uw vader op zoek naar hem en trachtten hem via u te vinden.

Na een grondige analyse van uw asieldossier dient echter te worden besloten dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Naar aanleiding van de asielaanvraag, die u op 26 februari 2008 indiende bij de Poolse autoriteiten, nam het Commissariaat-generaal contact op met de Poolse asieldiensten.

Zij maakten uw asieldossier over en daaruit blijkt dat u in Polen verklaarde dat u het Kazakse staatsburgerschap heeft. U legde ter staving daarvan een Kazaks paspoort voor, dat op 27 juni 2006 was afgeleverd door het Ministerie van Justitie van de republiek Kazakstan en geldig is tot 26 juni 2016. U verklaarde in Polen eveneens dat u in de periode van 27 juni 2006 tot 20 februari 2008 in Szemkient (Kazakstan) woonde en van daar via Rusland naar Polen reisde. U meldde dat u al sinds 2000 vervolgd wordt door onbekenden, die bij u thuis in Grozny kwamen om uw vader te zoeken. Ook in Kazakstan werd u mishandeld en daarom vluchtte u, zo verklaarde u aan de Poolse asieldiensten.

Ook voor de Belgische asieldiensten maakte u melding van een Kazaks paspoort, waarmee u de Poolse grens heeft overgestoken. U verklaarde echter dat u dit document één dag voor u de Poolse grens ging oversteken, had ontvangen van de passeurs die uw reis regelden. Aan de grens zou u vernomen hebben dat het een vals document was en daarom werd het in beslag genomen (CGVS p. 2-3).

Echter, uit het Poolse asieldossier blijkt nergens dat het inderdaad om een vals document zou gaan. Nergens in dit dossier wordt er getwijfeld aan uw staatsburgerschap en wordt u in alle Poolse documenten beschouwd en vermeld als Kazaks staatsburger. Bovendien heeft u in de Poolse vragenlijst evenmin aangegeven dat u niet het Kazakse staatsburgerschap heeft of dat het door u voorgelegde paspoort vals is.

Gezien er geen enkele reden is om te twijfelen aan het oordeel van de Poolse asielinstanties betreffende het voorgelegde document en het daar door u opgegeven Kazakse staatsburgerschap, dient ook het Commissariaat-generaal te besluiten dat het voorgelegde Kazakse paspoort een origineel document is en dat u dus het Kazakse staatsburgerschap heeft.

Bovendien heeft u niets ondernomen om te bewijzen dat u niet het Kazakse staatsburgerschap zou hebben, maar wel het Russische zoals u verklaarde. U legt immers geen enkel identiteitsdocument voor, noch enig ander document aan de hand waarvan u uw verklaring, als zou u Russisch staatsburger

zijn, kan ondersteunen. Het enige document dat u voorlegde in het kader van uw asielaanvraag, is een medisch attest dat werd opgesteld in het centrale ziekenhuis van Achkhai-Martan. In dit attest staat genoteerd dat u voor bepaalde verwondingen in het ziekenhuis van Achkhai-Martan werd opgenomen. Er wordt echter nergens in dit document verwezen naar uw staatsburgerschap, noch naar uw eventuele woonplaats. Verder dient te worden opgemerkt dat dit document niet gedateerd is. Bijgevolg vermag dit document geenszins te bewijzen dat u het Russische staatsburgerschap zou hebben.

Gezien bijgevolg aangenomen kan worden dat u het Kazakse staatsburgerschap heeft, moet uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst, met name Kazakstan, beoordeeld worden.

In de eerste plaats moet er op worden gewezen dat u voor de Belgische asielinstanties geen vrees heeft ingeroepen ten aanzien van dit land en zijn autoriteiten. Meer nog, u maakte in het geheel geen melding van uw eventuele verblijf en problemen in dit land.

In Polen verklaarde u echter dat u in de periode juni 2006 tot februari 2008 in Kazakstan had verbleven. Omdat u daar mishandeld was geweest, was u het land ontvlucht.

Gezien uw bedrieglijke houding in België kunnen deze verklaringen niet naar waarheid ingeschat worden. Er is geen aanwijsbare reden waarom u in België niet zou vermelden dat u in Kazakstan zwaarwichtige problemen had indien dit daadwerkelijk zo is.

Bijgevolg dient er geoordeeld te worden dat u in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de asielaanvraag van uw zus Sanbiyeva Nestana en haar echtgenoot Sanbiev Rizan (O.V. 6.226.042) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 februari 2010 een schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar gebeurtenissen in Polen en naar de identiteitsdocumenten waaruit zijn Kazakse afstamming blijkt. Het grieft hem dat zijn problemen in Rusland, namelijk dat hij werd meegenomen door gewapende mannen en werd vrijgelaten nadat zijn moeder hem vrijgekocht heeft, door de Commissaris-generaal niet beoordeeld werden. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij bij zijn aankomst in Polen door een familielid van zijn schoonbroer in het bezit werd gesteld van deze Kazakse identiteitsdocumenten.

Hij stelt dat het "duidelijk" mag zijn dat hij "daadwerkelijk van Tsjetsjenië afkomstig is, en niet uit Kazachstan".

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing op gefundeerde wijze uiteenzet waarom wordt besloten dat verzoeker het Kazakse staatsburgerschap bezit en zijn vrees ten opzichte van zijn land van herkomst, met name Kazakstan, beoordeeld moet worden.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het louter betwisten van dit besluit en blijft vasthouden aan zijn Tsjetsjeense afkomst. Dergelijk verweer is niet in staat het besluit in de motivering van de bestreden beslissing omver te werpen.

Verzoeker herhaalt immers enkel dat hij zijn Kazaks paspoort gekregen heeft van een familielid van zijn schoonbroer bij zijn aankomst in Polen. Dit doet echter geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vaststelling dat *“uit het Poolse asiëldossier blijkt nergens dat het inderdaad om een vals document zou gaan. Nergens in dit dossier wordt er getwijfeld aan uw staatsburgerschap en wordt u in alle Poolse documenten beschouwd en vermeld als Kazaks staatsburger. Bovendien heeft u in de Poolse vragenlijst evenmin aangegeven dat u niet het Kazakse staatsburgerschap heeft of dat het door u voorgelegde paspoort vals is. Gezien er geen enkele reden is om te twijfelen aan het oordeel van de Poolse asielinstanties betreffende het voorgelegde document en het daar door u opgegeven Kazakse staatsburgerschap, dient ook het Commissariaat-generaal te besluiten dat het voorgelegde Kazakse paspoort een origineel document is en dat u dus het Kazakse staatsburgerschap heeft”*.

De Raad leest trouwens in de bestreden beslissing: *“In Polen verklaarde u dat u het Kazakse staatsburgerschap heeft.”*

Verzoeker werpt geen concrete argumenten op om deze vaststellingen te weerleggen en onderneemt geen enkele poging om te bewijzen dat hij niet het Kazakse staatsburgerschap zou hebben, maar wel het Russische zoals hij in de asiëprocedure in België beweert. Hij legt geen enkel identiteitsdocument of enig ander document voor die zijn verklaring als zou hij een Russisch staatsburger zijn, kan ondersteunen.

De Commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld om verzoekers vrees te beoordelen ten opzichte van zijn land van herkomst, i.c. Kazakstan.

Gezien verzoeker voor de Belgische instanties geen vrees heeft ingeroepen ten aanzien van Kazakstan en geen melding maakte van enige problemen in dit land, besluit de Raad dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de vluchtelingendefinitie aanwezig is, zoals voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.4. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift nog op dat de bestreden beslissing de afwijzing van zijn vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet toelicht.

Hij houdt voor (zie p. 6) *“verschillende redenen te hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen”* en motiveert *“Het mag duidelijk zijn dat het voor verzoeker onmogelijk is om naar zijn land terug te keren”*. Hij meent dat men minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, *“zoals overigens ook bleek uit het geciteerde advies van het Commissariaat-generaal”*.

De bestreden beslissing besloot terecht dat de vrees voor vervolging voor verzoeker of een lopen van reëel risico op het lijden van ernstige schade ten opzichte van Kazakstan moet beoordeeld worden. Verzoeker maakte zelf geen melding van problemen in Kazakstan.

Deze vaststelling volstaat tegen het verweer van verzoeker dat *“in de voormelde beslissing niet eens de redenen voor weigering van deze bescherming worden toegelicht”*.

De subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE